SVERIGES RIKSDAG

Motion till riksdagen 2026/27:1055

av Johan Andersson och Eva Lindh (båda S)

Ersättning till vigselförrättare

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om en översyn av ersättningsnivån för vigselförrättare och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

För många par är vigseln en av livets mest betydelsefulla händelser. Det är en ceremoni som markerar början på ett nytt skede i livet och som ofta omges av starka känslor, traditioner och personliga minnen. För paret handlar vigseln inte bara om att ingå äktenskap i juridisk mening, utan också om att offentligt bekräfta sitt engagemang för varandra inför familj och vänner. Därför läggs ofta stor omsorg på att skapa en ceremoni som speglar parets egna önskemål, värderingar och livssituation.

Under senare år har den borgerliga vigseln blivit ett allt vanligare alternativ till den kyrkliga. Samtidigt har människors önskemål om hur och var vigseln ska genomföras blivit mer varierade. Många par väljer i dag att gifta sig på platser som har en särskild personlig betydelse, exempelvis vid en familjegård, i en skärgårdsmiljö, på en fjälltopp, i en park eller vid sommarstugan. Denna utveckling speglar ett samhälle där individens önskemål och möjligheten att utforma personliga ceremonier har fått en allt större betydelse.

Den ökade efterfrågan på personligt anpassade vigslar innebär samtidigt högre krav på landets vigselförrättare. Uppdraget omfattar inte enbart själva vigselakten utan kräver

ofta planering, kontakter med brudparet, resor till vigselplatsen samt en flexibilitet att genomföra ceremonier på varierande tider och platser. I många fall förväntas vigselförrättaren också bidra till att skapa en värdig och minnesvärd ceremoni som motsvarar parets förväntningar.

Trots att uppdragets omfattning och förutsättningar har förändrats över tid har ersättningen till vigselförrättare under lång tid varit mycket begränsad. Detta riskerar att innebära att vigselförrättare själva får stå för delar av kostnaderna för sitt uppdrag, exempelvis resor och tidsåtgång, vilket i praktiken kan leda till att uppdraget innebär en ekonomisk belastning.

Att vara vigselförrättare är visserligen ett hedersuppdrag, men det är också ett viktigt offentligt uppdrag som fyller en central funktion i samhället. Vigselförrättaren ansvarar för att vigseln genomförs i enlighet med gällande lagstiftning och säkerställer därmed att äktenskapet får rättslig giltighet. Det är därför rimligt att staten ser över ersättningsnivåerna för uppdraget då den legat på samma nivå sedan 1987 så att de bättre motsvarar dagens förutsättningar och kostnadsläge. En sådan översyn bör ha som utgångspunkt att ersättningen höjs till en nivå som gör det möjligt att fullgöra uppdraget utan ekonomisk förlust, samtidigt som samhället fortsatt kan erbjuda medborgarna tillgång till kvalificerade och engagerade vigselförrättare i hela landet.

Johan Andersson (S) *Eva Lindh (S)*